

Narració escrita per dues alumnes de 4t ESO a partir del següent fragment d'ela novel·la *Guilleries* de Ferran Garcia:

EL DANY REBUT EN NÉIXER NO ES CURA, de la mateixa manera que no es pot netejar l'aigua d'un pou enverinat: tot el mal torna perquè roman ocult a la nostra sang. D'aquí la nostra certesa en el dolor.

Això m'ho va dir en Joan Tur. Es veu que és una oració a Gertrudis i que cada cop que la dius, salves mil ànimes del purgatori. Funciona? Li vaig preguntar. No ho sé, em va dir, el que és segur és que no pots triar quines mil ànimes seran salvades o sigui que no tinc clar que valgui la pena dir-la.

SANTA GERTRUDIS

Capítol 1: Trobada

Certament, aquella conversa em va semblar una pèrdua de temps. Orar per tal motiu no em semblava una acció útil, sinó un estúpid acte de fe cristiana.

En aquells temps, ni volia ajudar a ningú ni volia que ningú es dignés a prestar-me cap mena d'ajuda. Per mi, totes aquelles ànimes haurien pogut vagar milions d'anys pel purgatori i jo simplement hauria esperat que em toqués el torn per a fer el mateix. No tenia intenció de salvar a ningú, però el que no sabia era que, tot i la meva falta d'empatia i aparent maldat, algú em faria el favor de rescatar-me de l'infern que suposava la meva existència.

Però heu de saber, gent que llegireu aquesta història, que el fet que m'atreveixi a dir que la meva vida fos una tortura per a mi mateixa no vol dir que m'hagi faltat res ni que hagi estat malalta. El meu problema

era que, a la curta edat de quinze anys, ja tenia molt clar què era la vida i creia saber la veritat absoluta.

Sent tan jove, els meus pares es devien pensar que era boja i, sincerament, jo també ho creia. Llavors, hauria pogut resumir la meua vida amb una sola paraula: soledat.

No em sento orgullosa de no haver sigut mai gaire sociable, però sí que ho estic d'haver sigut sempre conscient que tots estem sols en el fons. He escoltat moltes vegades que la gent resava per no morir sola, però en realitat no ens tenim més que a nosaltres mateixos.

Quan vaig arribar a aquesta conclusió, estava passant per una mala època de la meua vida, però estic segura que no va ser la pitjor. No ho he dit abans, però jo vaig néixer en una família molt impressionable, inculta i, per sobre de tot, religiosa. Religiosa fins al punt que, a la seva primera filla li van posar Davinia. El meu nom significa 'l'estimada per Déu'. Imagineu-vos com de creients eren.

Els meus pares no van poder anar a l'escola i crec que esperaven que la meua germana i jo fóssim alguna mena de genis. Tenien les expectatives massa altes. Veureu, l'única manera de no sentir-se decebut és no tenir mai expectatives. Quan jo vaig començar a sentir-me desinteressada i ja no volia allargar més el meu ensenyament acadèmic, no ho van dubtar i van decidir que s'havien de victimitzar. Així, em van repetir infinitat de vegades que era una desagraïda, que allò era el mínim que podia fer per ells, que ells no havien tingut l'oportunitat.

I jo, què podia fer? Vaig haver de callar i obeir. Almenys, com que vaig assistir a l'escola uns quants anys, ara no em considero una persona poc espavilada. Tot i que tan sols comptava amb els coneixements bàsics, també aprofitava la meua capacitat de reflexionar i sovint no podia evitar pensar que la meua escolarització era una pèrdua de temps.

Tot i els sacrificis del meu pare per aconseguir els diners suficients

per a la meva formació, i en contra dels meus principis, mai vaig poder sentir-m'hi agraïda. Sempre m'havia semblat que la vida en si estava buida de sentit, per això no em va emocionar mai anar a l'escola. No m'emocionava mai res. De fet, es podria dir que odiava quasi totes les coses. Si hagués de fer una llista, seria extremadament llarga. Avorria anar a l'escola cada matí pel mateix camí glaçat perquè on vivia no feia mai calor, odiava haver d'aprendre a cuinar i a cosir quan l'únic que volia era estar tranquil·la, sense haver de pensar en totes les meves responsabilitats.

Però la veritat és que ho podia suportar. Podia viure amb la meva rutina inacabable i esperar els canvis. Desaprofitar la meva infància i l'adolescència només per sentir-me avorrida i incompresa. Així vivia jo. Anava a l'escola durant el matí i feia la feina de casa amb la mare a la tarda. El meu pare, no el veia gaire; en realitat, treballava quasi tot el dia. Era pagès. El pobre havia tingut dues filles, inútils per a treballar al camp i tenia tantíssima feina que no podia ni passar per casa a menjar. Així doncs, la mare, la Teresa, la meva germana petita, i jo ens passàvem molt de temps a casa. Normalment netejàvem, alimentàvem les bèsties del corral i cuinàvem.

La meva germana sempre havia volgut tocar el piano, però no ens ho podíem permetre. Les altres noies de la nostra edat tenien molt més luxes que nosaltres. Tenien més vestits, més barrets, més estatus i més bellesa. Però això, a mi, m'era igual. La mare sempre deia que, de les dues, la Teresa era la més agraciada. Deia que ella havia d'aconseguir un bon marit i casar-se amb ell per a millorar la nostra situació econòmica.

Com a dones, només teníem la capacitat de casar-nos bé. Amb quinze anys la mare em va començar a atabalar amb el tema i jo, que mai havia pensat en contraure matrimoni, vaig pensar que allò, tot el que deia, era una ridícula. No és que volgués deshonrar la família, però no em veia capaç de condemnar a ningú a viure com a marit meu. No em veia capaç d'estimar i sabia que vivint casada per obligació no podria ser mai lliure ni feliç. Quan els vaig explicar això als meus pares, van pensar que ells no em podrien convèncer i em

van enviar amb en Joan.

Mossèn Joan s'encarregava de les misses al meu poble i era un home que posseïa una gran saviesa. Em va parlar de coses com que l'home necessita una companya de vida i que una esposa és una alegria per a una llar. Cada dia que hi havia missa anava amb ell a l'església i teníem converses que esdevenien eternes. Discutíem una quantitat immensa de temes i la veritat és que ell utilitzava la religió al seu favor. No em molestava que cités la Bíblia, sobretot quan deia coses com que el propòsit de la vida era assolir la salvació divina per mitjà de la gràcia de Déu. Em feia riure, a vegades. Podria dir que em semblava interessant la manera com veia el sentit de la vida. La qüestió és que, gràcies a ell, vaig deixar d'odiar anar a missa cada diumenge. Em semblava agradable escoltar el que deia tot i no estar-hi d'acord.

Però la meua vida: rutinària, trista i avorrida no mereix ser explicada. Per aquesta raó, puc assegurar que aquesta que us explico no és simplement la història de la meua vida, sinó que es tracta de la història de l'amor de la meua vida.

Com heu pogut deduir, jo no creia en el romanticisme, en realitat considerava que les persones utilitzaven l'amor per excusar comportaments incoherents i, per mi, incomprensibles. Que estúpida que era, en aquells temps. No sabia que jo mateixa podria experimentar aquest sentiment tan desconcertant.

Érem molt joves llavors, la Gertrudis i jo. La vaig conèixer en una de les meves sessions amb mossèn Joan. Ella vivia a la rectoria, a tocar de l'església, tenia una vida complexa i, per raons desconegudes per mi, va acabar allà. Ella no era com jo. No tenia pares opressors i victimistes, no havia anat mai a l'escola tot i saber llegir i, per alguna estranya raó, sempre somreia. Quan la vaig veure per primera vegada, mossèn Joan i jo érem en una capelleta lateral de l'església i no recordo gaire bé què m'estava explicant. De sobte, la noia va entrar per la porta principal i, al veure-la amb la roba esparracada, vaig pensar que es tractava d'una noia que entrava a demanar caritat.

Però llavors el capellà la va rebre molt amablement i li va demanar que deixés l'encàrrec sobre un banc. Seguidament, ens va presentar. Ella es deia Gertrudis i s'encarregava de netejar l'església i la rectoria, cuinar i ajudar mossèn Joan en les seves tasques. A mi em va semblar que tenia la meua edat, uns setze o disset anys. Era alta i esvelta, amb els cabells bruns i llargs. A primera vista no vaig detectar res especial en ella. Quan es va acostar més a mi amb intenció de saludar-me vaig poder percebre que els seus ulls posseïen un color verdós impressionant. No exagero quan dic que semblava que tinguessin brillantor pròpia. Mossèn Joan li va comentar el que estàvem fent ell i jo i, seguidament, li va demanar si ens podia deixar sols. Ella va dir que se n'anava al seu dormitori. Aquell dia no la vaig veure més.

No va ser fins a la setmana següent que vaig poder tenir una conversa amb ella. A l'acabar la missa, la mare em va dir que mossèn Joan m'havia de dir una cosa important, que si el podia esperar i que ells m'esperarien a casa. Jo vaig seure en un banc de pedra i vaig buscar el capellà amb la mirada. Estava parlant amb una família, uns veïns. El meu poble era relativament petit; tots ens coneixíem. Per això em va semblar encara més estrany no haver vist la Gertrudis abans. Llavors la vaig veure. Arreglant l'altar; molt meticulosament. No ho vaig dubtar i vaig acostar-m'hi. Li vaig preguntar si necessitava ajuda i li vaig explicar que estava esperant mossèn Joan per poder parlar amb ell. Ella em va donar una resposta que em va resultar desconcertant:

- L'ocell demana ajuda per construir-se el niu?

Després d'allò va seguir endreçant i jo ja no vaig saber què dir. Vaig suposar que es prenia la seva feina molt seriosament i que li començava a fer nosa, així que em vaig retirar i la vaig observar mentre netejava amorosament la patena. Un ocell? Definitivament era un noia peculiar. Mossèn Joan es va dirigir cap a nosaltres en

aquell moment, em volia demanar un favor. Va dir que necessitava que algú portés un cistell ple de menjar a un home que vivia als afores del poble i havia pensat en nosaltres. Aquell home era molt vell i no es podia ni aixecar del llit. A mi em va fer pena, l'homenet en qüestió, així que li vaig dir que sí, que hi aniria. La Gertrudis també va assentir ràpidament. Va agafar el cistell i va sortir de l'església.

La conversa que vam tenir durant el camí no va ser gaire fructuosa, per a ser realistes. Li vaig preguntar si vivia amb mossèn Joan i ella va fer que sí amb el cap. Després li vaig comentar que devia treballar molt si netejava tota l'església cada dia i no vaig rebre cap resposta. La resta de l'estona no vam parlar més. A l'arribar, vam entregar el cistell i aquell home ens va donar les gràcies. També ens va demanar que les donéssim a mossèn Joan per la seva caritat. Quan havíem sortit de la casa, vam donar mitja volta per tornar. Aquell dia nevava una mica i les plantes seques del voltant del camí començaven a cobrir-se de blanc.

Va ser llavors que la Gertrudis va començar a parlar.

- Visc amb en Joan Tur perquè no tinc família. Em va trobar a les portes de l'església quan era un nadó. Jo l'ajudo i ell m'alimenta i em deixa viure a la casa del Senyor. És molt amable. No he deixat que m'ajudessis perquè les tasques que faig són la meva feina. Així em guanyo la vida. No puc permetre que algú treballi per mi. M'entens?

- Diria que sí.

- Espero que no t'hagis sentit insultada per la meva resposta i ara estiguis enfadada. Mossèn Joan diu que el rancor és el verí de la vida. No me'n guardis.

- Tranquil·la, crec que t'he entès. No te'n guardo, de rancor.

Des d'aquell dia ella i jo ens vam començar a convertir en una persona especial l'una per l'altra. Diria que es va convertir en una bona amiga.

Capítol 2: Comiat

Et dono gràcies perquè poses en el cor de les persones la llavor de la teva misericòrdia i fas néixer entre la gent persones generoses que senten en les seves vides el crit de la injustícia, el clam de l'opressió, el plor dels indigents.

Això, com podeu imaginar, m'ho va dir en Joan Tur. Efectivament, es tracta d'una altra de les seves magnífiques oracions. Ho vaig interpretar com una mena d'agraïment a Déu per crear bones persones entre totes les que són mesquines i sinistres. Sé que és completament cert que hi ha gent honesta i gent malvada. Ho sé perquè ho he vist jo mateixa. M'he vist comparada amb ella. La Gertrudis ajuda els qui ho necessiten.

Després del favor que vam fer a en Joan, ella i jo vam seguir ajudant un pobre home durant uns quants mesos. Al final va morir; estava molt malalt. La Gertrudis el va acompanyar cada dia. Resava per la seva ànima i li llegia la Bíblia a petició del mossèn. Jo només m'atrevia a fer-li costat mentre pensava que mai no m'hauria preocupat per un vell desconegut que estava agonitzant. No era capaç de sentir pena per aquell ancià; en canvi, ella estava tan afectada que, fins i tot, va plorar quan el vam enterrar. A mi, no em va caure ni una llàgrima tot i haver estat mesos al seu costat i veient el

seu estat. Res de res. Però la veia a ella i les seves emocions d'una puresa celestial i no podia evitar sentir admiració i gelosia.

La Gertrudis era compassiva i empàtica; jo, en canvi, no podia sentir res genuïnament. Per això crec que, com més la coneixia, més ganes tenia de ser com ella. Volia ser bondadosa, volia que la meua única preocupació fos complaure en Joan, volia ser ella. Tenia la sensació que, al passar tanta estona juntes, jo em convertiria en un ésser tan meravellós com ella. Però mai no va passar.

Com que jo anava a les sessions amb el mossèn, la podia observar sovint i, a vegades, compartíem alguna conversa. Em semblava esplèndida. Tot i els seus vestits llords i estripats, la brutícia de la seva pell i com d'exhausta estava sempre de treballar, mai deixava de brillar, ni un sol minut. Jo només podia brillar gràcies a la llum que ella desprenia; reflectint-la. És cert, jo la imitava. Intentava copiar la seva manera de parlar i la seva veu suau. Tanmateix, sempre sense resultat. Em va costar molt acceptar que mai no podria arribar a ser com ella. De fet, no sabia ni per què ho intentava. A mi mai no m'havia importat ser considerada una bona persona, però, com que ella ho era, necessitava ser-ho jo també.

Per això m'hi vaig acostar amb la decisió ferma que havíem de ser bones amigues. Vam començar a parlar molt més sovint i, fins i tot, a veure'ns alguns vespres quan ella acabava les seves tasques. Sortíem a passejar fins a un riu que hi havia darrere l'església i passàvem hores juntes conversant. Ella em comprenia i em donava suport en tot el que necessitava. Ho sabia tot de mi i jo d'ella, també. Em donava consells per evitar tantes disputes amb els meus pares i m'ajudava a cuidar la meua germana quan estàvem soles. I jo, que mai havia resat, vaig demanar a Déu no perdre-la mai. La necessitava. L'únic que volia era ser com ella. Creia merèixer el que desitjava quan en realitat mai no em seria concedit. És important

saber que no serveix de res només anhelar una cosa, s'ha de lluitar per aconseguir el que volem. Jo ho vaig aprendre massa tard.

Al cap de poc temps, vaig començar a odiar-la. Però puc assegurar que no era només odi, també hi havia amor. L'odiava perquè sabia que mai podria ser ella i, a més, no entenia la raó per la qual tenia aquella necessitat. No vaig tenir cap altra opció que prendre la decisió. Estava embogint. Només se'm va acudir una cosa: acabar amb aquella situació. L'única manera de fer-ho era no veure més la Gertrudis. Però, és clar, llavors jo ja estava perdudament enamorada d'ella i sabia que no podria evitar cercar-la. M'havia acostumat massa a la seva companyia, als seus ulls mirant-me, a la nostra amistat. No podia simplement decidir no veure-la més. No era una possibilitat realista.

Jo era massa dèbil i ella ho va haver de pagar. Recordo perfectament aquella nit, tot i que ja deuen haver passat més de seixanta anys. Vam anar juntes al riu. Li vaig dir que havíem de parlar urgentment. Era molt tard perquè s'havia passat tot el dia treballant i el mossèn no parava d'encomanar-li tasques. Pobreta, a vegades em feia pena i tot. Semblava completament destrossada; tot i així, fingia estar perfectament bé perquè ningú es preocupés per ella. Devia creure's que no me n'adonava.

Jo desitjava ser tan treballadora com ella, però no estudiava prou seriosament, no feia tot el que em manava la mare i no podia ni tenir cura de la meva germana jo sola. Era una completa decepció per a absolutament tothom que em coneixia. Per a la mare, perquè no tenia cap mena d'oportunitat de casar-me amb un home ric; per al pare, perquè no era un xicot; per a la meva germana, perquè bàsicament ignorava la seva existència; per al mossèn, perquè no em podia

convèncer amb les seves teories buides, i per a la Gertrudis, perquè en el fons jo era una mala persona. Una persona incapaç d'empatitzar, incapaç d'establir una relació sana amb ningú pel fet que només sentia gelosia cap a la gent.

En part, estic contenta d'haver-la apartat del meu costat. No es mereixia suportar-me. La veritat és que, tot i que és horrible admetre-ho, la vaig alliberar del meu món sense el seu consentiment. No m'agrada el terme *assassinat*, però es podria dir que és el que va succeir. Li vaig clavar un ganivet a l'estómac i la vaig llençar al riu. Em vaig fixar en els seus ulls mentre el seu cos quasi sense vida descendia cap a la foscor de les aigües. Eren plens de llàgrimes. No me'n vaig ni acomiadar.

Aquesta situació sembla estranya venint de mi, ho sé. Crec que va ser una decisió precipitada, ara que ho penso. Per una banda, volia deixar de sentir-me insuficient al seu costat, necessitava alliberar-me de la pressió que jo mateixa em posava. Per altra banda, crec que ella mereixia descansar de tot plegat. Encara ara, quan em sento molt culpable, penso que li vaig fer un favor. Tanmateix, sé que vaig actuar així perquè soc un monstre, un ésser menyspreable que no hauria d'haver nascut. Però juro per Déu que no podia suportar més aquella situació, no podia seguir estimant i odiant d'aquella manera a ningú.

Potser ni l'estimava, potser només estava obsessionada en ella. Era un malbaratament d'emocions sense sentit. Em sentia massa desgraciada per seguir d'aquella manera. Temia que fer allò m'entristiria. Però no va ser així. No vaig sentir res més que un gran alleujament, com si l'impediment per continuar la meva vida hagués desaparegut... Però no era lògic...Ella era la meva millor amiga, la persona més important per a mi. Com em podia sentir d'aquella manera?

Llavors vaig saber que el meu cap no havia funcionat mai com el de les altres persones. Jo no he necessitat mai cap persona a la meua vida i ningú és mereixedor d'haver d'estar amb mi. Després d'aquella nit no vaig tornar a parlar amb el mossèn Joan. Els vaig dir als meus pares que no necessitava anar a parlar més amb ell, que ja havia entès tot el que m'havia d'ensenyar.

De fet, no he tornat a trepitjar una església des de llavors, no m'he atrevit. Sé que no la trobaré a ella, però tinc la sensació que, d'alguna manera, és allà. Em fa por que em castigui pels meus actes, tot i que m'ho mereixi. Perquè jo he envellit, però no li vaig permetre de fer-ho a ella. Vaig acabar amb la seva existència i després vaig mentir a tothom dient que no en sabia res. Ni sabent que la gent del poble va sortir a buscar-la i que el mossèn estava extremadament preocupat. No vaig dir res. Vaig continuar amb la meua vida, que seguia sent trista i monòtona, més encara sense ella. Però lògicament no podia culpar a ningú més que a mi mateixa.

Des de llavors em vaig convertir en algú terrible per a tothom, fins i tot per a mi mateixa. Diria que vaig esdevenir una persona nociva per a tothom del meu voltant.

Capítol 3: Turment i salvació

Crec que ja és moment que sapigueu des d'on us relato aquesta història. Dec haver mort fa no gaire temps. Potser fa bastant de temps i no ho sé; el temps aquí és relatiu.

Em vaig posar malalta i l'edat i les cures de la meva germana no em van ajudar. Em va saber greu deixar-la. Al final sí que es va casar amb un home ric. Recordo que els pares van estar eufòrics i extremadament entusiasmats amb les noces. Ella no ho demostrava però no es volia casar. Jo ho veia, estava trista però fingia davant dels pares i d'aquell home. Suposo que per culpa de la pressió que sempre havia tingut va assumir que no tenia opció i que estava obligada a responsabilitzar-se de tots.

Després del matrimoni vam anar a viure en una altra casa i, amb els anys, quan van morir els pares, em vaig quedar sola. De fet, no estava sola; sempre em van acompanyar la culpa i el turment. Tanmateix, no em queixo. M'ho mereixo i ho tinc molt present. Sabia que la meva vida no tenia sentit i les meves terribles accions no tenien perdó.

A la Gertrudis també la tinc molt present. Quan estava pràcticament a punt de morir vaig pensar en ella. Vaig recordar la seva mirada i el seu somriure. No podia evitar pensar de nou en la seva bondat, seguia desitjant ser com ella. No ho vaig arribar a aconseguir mai. Vaig deixar aquest món amb un sentiment molt fort d'impotència i, quan me'n vaig adonar, ja era a l'infern.

El meu infern va suposar reviure la meva vida. Va ser com si tornés a néixer i hagués de veure tot el que havia fet en vida. Els vaig tornar a veure a tots: la mare i el pare, la Teresa, el mossèn Joan i la Gertrudis. Vaig veure el moment en el qual vaig decidir desfer-me d'ella, la desesperació en els meus ulls. No sabia el que feia. Aquell moment es va repetir diverses vegades. Era com si Déu m'estigués castigant pels meus pecats. Quan vaig deixar de veure aquella escena tot al meu voltant va desaparèixer i vaig quedar sola dins la foscor. No hi havia res ni ningú. Així que vaig suposar que aquell lloc

seria el meu purgatori. Era lògic, jo no podia anar al Cel i estava destinada a deambular per l'inframón.

Així ho vaig fer, vaig caminar i caminar sense rumb, amb l'esperança que la foscor tingués un final. Amb el pas del temps em vaig començar a desesperar. La frustració em consumia i jo només em podia lamentar i implorar el perdó que sabia que no mereixia. Després d'una estona vaig deixar d'intentar escapar. Aquell lloc no tenia sortida. Vaig recordar allò que m'havia dit mossèn Joan feia molts anys: l'oració a Gertrudis per salvar les ànimes del purgatori.

Quan era jove pensava que no tenia sentit però, quan em vaig veure en aquella situació, vaig desitjar amb totes les meves forces que algú resés per mi. Qualsevol persona em podia ser útil. Però si tothom pensava com jo, si tothom era tan egoista com jo, qui s'hauria molestat a pregar per mi? El mossèn tenia raó. El dany rebut al néixer no es redimeix, i jo sempre he estat maleïda, des que vaig arribar en aquest món. No mereixia compassió. Vaig acabar decidint que el millor que podia fer en aquella situació era rendir-me. Vaig intentar buidar el meu cap de qualsevol idea i tancar els ulls per descansar. Vaig pensar que allò era el que mereixia, estar allà sola per tota l'eternitat.

Però llavors va succeir una cosa meravellosa. Vaig sentir la veu de la Gertrudis. Va aparèixer d'entre la foscor i es va quedar davant meu, mirant-me. Els seus ulls seguien sent iguals, verds i brillants amb una mirada piadosa. No va dir més que dues paraules 'et perdono', va estendre la seva mà en la meva direcció i, quan la vaig agafar, em va conduir cap a la llum. Jo no m'havia adonat fins llavors que, enmig d'aquella foscor, hi havia llum que brillava amb tanta intensitat. Només la vaig poder veure amb la seva ajuda.

Aquí és on em trobo ara, a la llum. Gràcies a la Gertrudis que va tenir cura de la meva ànima i la va salvar del turment que suposava aquell lloc, ara puc explicar aquesta història. Ella em va confessar que va reflexionar molt si vindria a buscar-me o no perquè, al cap i a la fi, jo l'havia privat del dret a la vida. Però ella, en la seva bondat, va decidir rescatar-me. No va actuar amb odi i, després de parlar amb mi, em va dir que no sentia cap mena de ressentiment. Seguia defensant el que deia de jove. Em va explicar: el ressentiment és el verí de la vida i, ara que les dues som mortes, encara té menys sentit guardar-ne.

Ella tenia raó, sempre n'havia tingut. Jo, en canvi, m'havia equivocat en pràcticament totes les accions que havia dut a terme a la meua vida i no me n'havia adonat a temps. Però he tingut sort, perquè hi ha persones tan pures i compassives com la Gertrudis que accepten i perdonen els meus errors. Em va treure del purgatori tal com Santa Gertrudis fa amb les ànimes dels qui, com jo, ens veiem condemnades a passar per aquest lloc. Suposo que si ella m'ha perdonat, Déu també ho ha fet.

Finalment, m'he acabat transformant en una ànima perdonada.